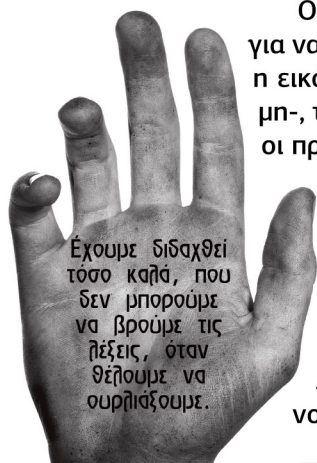

οι ρίζες δεν είναι για να γυρίζουμε πίσω
είναι για να βγάζουνε κλαριά
άμα δε βγάζουνε
είναι παλούκια, καυσόξυλα
οδοφράγματα Μηπροστά Μηπροστά κι άλλο!
τόσο θέλει
απ' την υποταγή στην εξέγερση
απ' το όλοι ή κανένας
απ' το όλα ή τίποτα

η τέχνη του καπιταλισμού είναι όταν πέφτεις κάτω να σε κάνει να πιστεύεις ότι δεν έχεις πιάσει ακόμα πάτο...

Όταν η κυριαρχία αναφέρεται στο ναζισμό και τις συνέπειες που είχε στο δυτικό κόσμο η συζήτηση συνήθως περιτρέφεται γύρω από τις φρικαλεότητες και τη βιαιότητα αυτού του συστήματος, κυρίως κατά την περίοδο του β' παγκοσμίου πολέμου. Αυτό που δεν αναφέρεται σχεδόν ποτέ είναι το πώς κατέληξε σε μια χώρα με στοιχειώδη δημοκρατική λειτουργία -όπως η Γερμανία εκείνης της εποχής- να επικρατήσει ένα τόσο βίαιο και καταστροφικό σύστημα κρατικής διαχείρισης φυσικά στα πλαίσια του καπιταλισμού. Ο ναζισμός εκείνης της εποχής ήταν δημοκρατικά και σύμφωνα με το νόμο εκλεγμένος από το λαό. Δεν επιβλήθηκε ούτε ήταν αποτέλεσμα εμφυλίου πολέμου όπως το φασιστικό καθεστώς του Φράνκο στην Ισπανία το '36. Φυσικά, δεν μάθαμε ποτέ στο σχολείο τι έκανε το γερμανικό κράτος πριν το καρκίνωμα του φασισμού απλωθεί στην γερμανική κοινωνία, πρωτού φτάσει ο Χίτλερ να οδηγήσει στη σφαγή εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους αρχικά στο εσωτερικό του γερμανικού κράτους και στη συνέχεια σε όλη την Ευρώπη. Και αυτό γιατί ο εθνικισμός δεν γεννήθηκε με το φασισμό. Η υπεροχή κάποιων λαών έναντι άλλων με βάση τη θρησκεία ή τον πολιτισμό, η εθνική καθαρότητα, ο πατριωτισμός σαν υπέρτατη αξία και η εθνική ενότητα, ήταν (και είναι) εργαλεία και εφεδρείες κοινωνικής διαχείρισης του δημοκρατικού κράτους. Φυτεύτηκαν στο μυαλό του κόσμου από το σχολείο, το στρατό, τη δουλειά, την εκκλησία και τα ΜΜΕ για να ελέγξουν ένα λαό που βασανιζόταν από την ανεργία, τη φτώχεια και την καταπίεση για να σταθεροποιήσουν ένα καπιταλιστικό σύστημα σε κρίση. Ο ναζισμός όλα αυτά τα ιδεολογήματα τα χρησιμοποίησε αλλά και τα πήγε και ένα βήμα παραπέρα. Η καθαρότητα της φυλής, η μυστικιστική προσέγγιση του τρόπου που λειτουργεί το περιβάλλον και ο κόσμος, η "μεγάλη Γερμανία", η ένωση (μιας μικρής μερίδας φυσικά) του κόσμου με το αίμα της άριας φυλής, είναι οι τερατογενέσεις όλων των παραπάνω. Αυτό όμως στο οποίο πραγματικά πάτησε ο φασισμός ήταν ότι όσο εξαθλιωμένος και να είναι ένας λαός, είναι εκπαιδευμένος να μην ψάχνει τις αιτίες της δυστυχίας του στο σύστημα το οποίο ορίζει τη ζωή του. Ψάχνει να βρεί αυτό που τον κάνει να νιώθει ανώτερος, να νιώσει ότι υπερέχει. Και αυτή η -αρχικά- μικρή ναζιστική οργάνωση έδωσε στο γερμανικό λαό μια κακή φάρα να κατηγορεί για τη μαύρη μοίρα του, του έδωσε την εξουσία να καταπιέσει, του έδωσε την υπεροχή του αίματος.

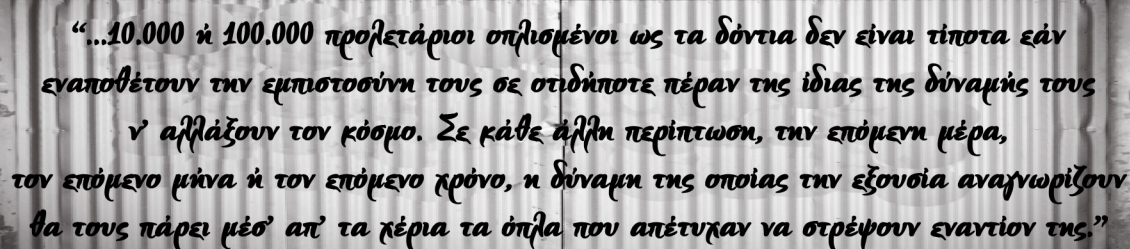
Οι ντόπιοι νεοναζί έχουν σπληνισθεί σχεδόν στα ίδια εργαλεία της σύγχρονης αστικής δημοκρατίας για να διαχύσουν το φασιστικό τους οχετό. Η φρικαλεότητα της διαπόμπευσης των οροθετικών γυναικών, η εικόνα του μετανάστη εγκληματία, η τάξη και η ασφάλεια, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης -πλωτά και μη-, το τείχος στον Έβρο, οι βασανισμοί στα αστυνομικά τμήματα, η βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων, οι προφυλακίσεις και η δημοσίευση φωτογραφιών συλληφθέντων των απεργιακών πορειών είναι έργο των αστικών δημοκρατικών κομμάτων και κυβερνήσεων, όχι κάποιου ολιγαρχικού καθεστώτος. Η βιαιότητα και η καταστολή ταυτίζεται με την ασφάλεια, η πατρίδα έρχεται να καπελώσει τις ταξικές και κοινωνικές διαμάχες, οι πρόσφυγες μετατρέπονται σε λαθρομετανάστες, οι αγωνιστές βαφτίζονται τρομοκράτες στη δημοκρατία της καπιταλιστικής κρίσης. Η άνοδος της χ.α. δεν είναι φαινόμενο. Είναι η ακραία αλλά άμεση συνέχεια των εθνικιστικών και ρατσιστικών ιδεολογημάτων που προωθούνται και δηλητηριάζουν την κοινωνία από τη μεταπολίτευση και μετά από το ίδιο το κράτος. Τώρα που ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση η διαχείριση της κατάστασης απαιτεί κοινωνική συνοχή, να καμφθούν οι αντιστάσεις και να θαφτούν οι ταξικές αντιθέσεις.

Το παρακράτος υπήρχε πάντα και λειτουργούσε για να κάνει τη βρώμικη δουλειά του κράτους σε όλες τις χώρες, σε όλα τα σημεία της γης, σε κάθε κοινωνική αναταραχή, σε οποιαδήποτε στιγμή της σύγχρονης ιστορίας. Αυτό που αλλάζει είναι η ένταση και το μέγεθος της επίθεσής του. Οι πολιτοφυλακές που ονειρεύεται η χ.α. ήταν παρακρατικός μηχανισμός που στη Γερμανία, την Ιταλία και την Ισπανία των αρχών του προηγούμενου αιώνα υπήρχαν, δρούσαν και εγκληματούσαν όχι μόνο σε "μειονότητες", αλλά και απέναντι στους απεργούς εργάτες, τους διαμαρτυρούμενους αγρότες, τους ομοφυλόφιλους, τους αλλόθρησκους και σε οποιονδήποτε στοχοποιούταν ή παρέκκλινε από τις προσταγές του κράτους και του καπιταλισμού. Τα ανθρωποειδή της χ.α. δρουν τώρα γιατί η ίδια η αστική δημοκρατία και οι μηχανισμοί της τους έδωσαν το ελεύθερο να λειτουργούν. Και μέρος της κοινωνίας, ως σωστοί υπήκοοι, τους δέχεται γιατί έχει αφομοιώσει και εσωτερικεύσει τη ρατσιστική και εθνικιστική προπαγάνδα του σχολείου, της εκκλησίας, του στρατού.

Ο κόσμος είχε πάντα την εντύπωση πως ο φασισμός ήταν κάτι έξω από αυτόν και δεν αντιλαμβάνεται ότι -όπως και οτιδήποτε άλλο παράγεται μέσα στον καπιταλισμό σαν κουλτούρα, συνείδηση ή νοοτροπία- λειτουργεί κι αυτός σαν μια σχέση η οποία επιδρά πάνω στο άτομο ή στην κοινωνία άλλοτε καθοριστικά και εμφανώς και άλλοτε υποσυνείδητα. Η επίδραση της σχέσης αυτής εκφράζεται άλλοτε έντονα και άλλοτε κρυμμένη μέσα σε πατενταρισμένες κοινωνικές συμπεριφορές. Από τα "χαλαρά" ρατσιστικά ανέκδοτα, τις παγιωμένες σεξιστικές αντιλήψεις, το "πας μη έλλην βάρβαρος", την περηφάνεια για τα κατορθώματα της εθνικής (που φυσικά δικαιολογεί το πογκρόμ στους μετανάστες στην Ομόνοια το 2004), την εθνική ανάταση για τη νίκη της Παπαρίζου στην Eurovision, για να φτάσουμε στα επεισόδια έξω από θέατρα από βάρβαρους σκοταδιστές χριστιανόπληκτους και σε συλλήψεις για βλασφημία εν έτει 2012, στη νομιμοποίηση βαθιά αντιδραστικών πρακτικών όπως είναι οι επιθέσεις σε μαγαζιά μεταναστών, σε μαχαιρώματα στο κέντρο της Αθήνας, τα πογκρόμ, την πλήρη αποδοχή της ύπαρξης ("όχι στον τόπο μας, αλλού") στρατοπέδων συγκέντρωσης και τελικά στην ιεράρχηση των ανθρώπινων ζώων βάση κάποιες στερεοτυπικής κοινωνικής νόρμας. Το ελληνικό αίμα που επικαλούνται οι πατριώτες δεν έχει καμία διαφορά στην ουσία με τη βλακώδη έννοια της ανώτερης φυλής των ναζί.

Πριν από κάποια χρόνια, όταν ο χάρτινος πύργος της οικονομικής άνθισης στεκόταν ακόμα, οι φασιστικές υστερίες της χ.α. δεν είχαν ανταπόκριση όχι επειδή ο ίδιος κόσμος ήταν πιο έξυπνος, πιο καλλιεργημένος, πιο δημοκράτης, αλλά γιατί ένιωθε ισχυρός, μπορούσε να καταναλώσει, να ξοδέψει. Τώρα που όλα αυτά πήγαν περίπατο βγαίνουν στην επιφάνεια όλα εκείνα που δεν είχε νιώσει την ανάγκη να εκφράσει πιο πριν. Και αναρωτιέται ο λοβοτομημένος νεόπτωχος έλληνας: “Πώς γίνεται ο απόγονος του Περικλή να ζει με 400€;” Η λογική πάει περίπατο και οι νεοναζί δολοφόνοι αγορεύουν (εδώ γελάμε) στα έδρανα του ελληνικού “κυνοβουλίου”.

Η ιστορία, η γέννηση και η εδραίωση του φασισμού είναι κομμάτι της ιστορίας του καπιταλισμού, της ανάπτυξης του κεφαλαίου. Τόσο στην Ιταλία όσο και τη Γερμανία, ο φασισμός/εθνικοσοσιαλισμός σαν κοινωνικά οικονομικά μοντέλα οργάνωσης ήταν ξεκάθαρα κρατικός καπιταλισμός που βασιζόταν στην εθνική συναίνεση/ πίστη στη φυλή μεγάλων κομματιών του λαού. Εν μέσω της μεγάλης ανάπτυξης των κουμμουνιστικών κινήσεων, της όξυνσης της ταξικής πάλης, η εδραίωση αυτών των μοντέλων κοινωνικής οργάνωσης στην πραγματικότητα ήταν προς όφελος του κεφαλαίου. Ήταν ένας τρόπος να εξασφαλίσει τη συνέχειά του. Η αστική τάξη κάθε χώρας και το διεθνές κεφάλαιο είναι όσοι κάθε φορά κερδίζουν μέσα από την εδραίωση του φασισμού. Στη σημερινή συνθήκη, η Χρυσή Αυγή, ο εθνικισμός, ο πατριωτισμός και η απόληξή τους ως φασισμός θρέφουν μια αντίληψη για την καταγωγή της κοινωνίας, την οργάνωση της ζωής και εν τέλει το ρόλο του καθενός από μια βαθιά υποταγή στον αρχηγό, τον ανώτερο, τη σημαία, την εκκλησία, τη φυλή, το έθνος. Αφεντικά και δούλοι γίνονται ένα στην παρουσιαζόμενη ως κοινή πάλη να βγούμε από την κρίση. Ετσι συγκεκριμένα και σε απόλυτη αρμονία με την αγωνία του κεφαλαίου, οι φασίστες, εθνικιστές, Χρυσή Αυγή και λοιπός συρφετός λένε τα εξής: οι διεκδικήσεις δεν μπορεί να είναι ταξικές γιατί είναι παράλογες, οι εφοπλιστές είναι κάποιοι καημένοι πατριώτες που θέλουν να βοηθήσουν την Ελλάδα και το σάπιο κατεστημένο δεν τους αφήνει, στο κεφάλαιο και τις ιδιωτικοποιήσεις πρέπει να λέμε “ναι” για το καλό της Χώρας, η αντίσταση στρέφεται ενάντια στους ξεπουλημένους συνδικαλιστές, κλπ. Το κεφάλαιο, μέσα από το φασισμό γεννά δούλους, γεννά το στρατό του -ανθρώπους έτοιμους να βάλουν πάνω απ’ όλα την αγάπη στην πατρίδα κι την υποταγή στη σημαία βρίσκοντας σε αυτά τον ρόλο τους, την λύση στα προβλήματά τους.

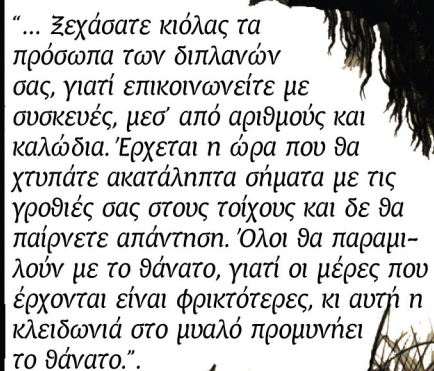
“...10.000 ή 100.000 προλετάριοι σπλησμένοι ως τα δόντια δεν είναι τίποτα εάν εναποθέτουν την εμπιστοσύνη τους σε σιδηρούς πέραν της ίδιας της δύναμής τους ν’ αλλιάζουν τον κόσμο. Σε κάθε άλλη περίπτωση, την επόμενη μέρα, τον επόμενο μήνα ή τον επόμενο χρόνο, η δύναμη της οποίας την εξουσία αναγνωρίζουν θα τους πάρει μέσ’ απ’ τα χέρια τα όπλα που απέτυχαν να στρέψουν εναντίον της.”

Μέσα σε όλα αυτά δε θα μπορούσαμε να κάνουμε τα στραβά μάτια στο ρόλο που παίζει η καθεστωτική αριστερά αλλά και τα κομμάτια της αριστεράς που πολύ θα ήθελαν να είναι καθεστωτικά αλλά ατύχησαν. Η πατριδολαγνική ρητορεία της στις πλατείες και τα κανάλια έπιασε τόπο αλλά δεν απέδωσε καρπούς για αυτήν, αλλά για τους επαγγελματίες του είδους, τη δεξιά και τη χρυσή αυγή. Γιατί όταν παίζεις το χαρτί του πατριωτισμού και του έθνους, ό,τι περιτύλιγμα και να του βάλεις πάντα θα υπάρχει κάποιος που θα το κάνει καλύτερα από σένα. Αυτή η αριστερά προωθεί τη κολοβή προοπτική ενός πιο ανθρώπινου καπιταλισμού, ενός αγώνα περιορισμένου σε διεκδικήσεις και προφανώς σκοντάφτει μόνιμα στην αντίφαση του πολιτικού της προγράμματος για καλύτερη διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος ενώ ταυτόχρονα διατείνεται ότι παλεύει για την ανατροπή του. Και αφού επέλεξε να παίξει το παιχνίδι της αστικής δημοκρατίας κατάντησε να είναι συνομιλητής με τους ναζί. Οι εξαγγελίες, οι διαμαρτυρίες και οι ανώδυνες καταγγελίες της δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να τονίζουν ακριβώς αυτή τη θέση των άξιων δημοκρατών συνομιλητών και εν τέλει να καταφέρνουν με αυτόν τον τρόπο να αφήνουν το πεδίο στους φασίστες να κατακτούν την κοινωνική τους νομιμοποίηση. Και είναι ακριβώς αυτή η θέση που ανοίγει το δρόμο στο κράτος και τα τσιράκια του να ξεδιπλώσουν τη ρητορική τους πάνω στη γελοία “θεωρία των άκρων”.

Σύμφωνα με αυτή τη φάσμα της πολιτικής είναι σχηματικά γραμμικό με δύο άκρα: το αριστερό που περιλαμβάνει από τους αναρχικούς μέχρι την εξωκοινοβουλευτική αριστερά και στο άλλο άκρο η ακροδεξιά με ακραία έκφραση τους νεοναζί της χρυσής αυγής.

Στην τελική της μορφή η θεωρία καταλήγει στην ταύτιση των άκρων αυτών που στην ουσία αντιπαράθθενται βίαια σαν συμμορίες σε μια ανούσια και άνευ περιεχομένου μάχη. Σε μια κοινωνία που έχει βολευτεί να χωρίζει τον κόσμο σε καλούς και κακούς, σε νόμιμους-παράνομους, σε τίμιους-κλέφτες, φυσικά βρίσκει απήχηση και πετυχαίνει (κατά καιρούς σε μικρό ή μεγάλο βαθμό) να απονοματοδοτήσει τον αντιφασιστικό αγώνα και να του αποδώσει ένα στείρο σχεδόν ψυχοπαθολογικό ρόλο. Ο πόλεμος όμως ενάντια στο φασισμό είναι κομμάτι του αγώνα ενάντια στην εξουσία, στο κράτος, στον καπιταλισμό και τους μηχανισμούς που τον συντηρούν και τον προστατεύουν και αντίστροφα ο πόλεμος ενάντια στον καπιταλισμό είναι εξ’ αντικειμένου πόλεμος και στο άξιο τέκνο του, το φασισμό. Προέρχεται από την πίστη στον αγώνα για μια άλλη κοινωνία που θα στηρίζεται στην αλληλεγγύη, την ισότητα και την οργάνωση της κοινωνίας με συλλογικούς όρους έξω από εξουσιαστικές και ιεραρχικές σχέσεις, δομές και φόρμες.

“... Ξεχάσατε κιόλας τα πρόσωπα των διπλανών σας, γιατί επικοινωνείτε με συσκευές, μεσ’ από αριθμούς και καλώδια. Έρχεται η ώρα που θα χτυπάτε ακατάληπτα σήματα με τις γροθιές σας στους τοίχους και δε θα παίρνετε απάντηση. Όλοι θα παραμιλούν με το θάνατο, γιατί οι μέρες που έρχονται είναι φρικτότερες, κι αυτή η κλειδωνιά στο μυαλό προμνηνεί το θάνατο.”

"Άσπρη είναι η άρια φύλη η σιωπή, τα λευκά κελιά, το ψύχος, το κίονι, οι άσπρες μηλούδες των γατρών, τα νεκροσέντονα, η ηρωίνη."

Ο δρόμος για να δημιουργήσουμε αυτήν την κοινωνία περνάει πάνω από τα ερείπια των σχέσεων έτσι όπως διαμορφώνονται μέσα στο βάρβαρο και βίαιο καπιταλιστικό σύστημα. Ο τρόπος που μαθαίνουμε να αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας, τους γύρω μας, τον κόσμο, τη φύση, τη ζωή, την οικογένεια, τη φιλία, τον έρωτα αλλοιώνονται μέσα από ένα απάνθρωπο φίλτρο ατομικισμού, ιδιοτέλειας και αποξένωσης. Μάθαμε από μικροί να καλοπυλώνουμε το μυαλό μας, τη φαντασία μας και τη δημιουργικότητά μας και να τα διοχετεύουμε με συγκεκριμένους τρόπους και σε συγκεκριμένες στιγμές, να χτίζουμε διαχωριστικά τείχη για να οριοθετούμε τον εαυτό μας και να συγκρατούμε ότι δεν "πρέπει" να ξεχειλίζει. Οι καταλήψεις, τα συλλογικά εγχειρήματα, οι αυτοοργανωμένες δομές, τα αντιεξουσιαστικά στέκια είναι η δική μας απάντηση στη θηριωδία που βλέπουμε να μας τυλίγει. Παλεύουμε να σπάσουμε αυτά τα στεγανά, να βαθύνουμε τις ρωγμές που θα οδηγήσουν στην καταστροφή των ακρωτηριασμένων σχέσεων που επιβάλλουν την κοινωνική συνοχή και ειρήνη. Παλεύουμε να σπάσουμε τη συνθήκη της μοναξιάς, του φόβου, του συναισθηματικού μας αναλφαβητισμού και να στήσουμε πάνω στο κουφάρι τους έναν άλλον κόσμο.

Αναγνωρίζουμε τη βία αυτού του σακατεμένου συστήματος όχι μόνο στις ακραίες εκφράσεις της καταστολής - που είναι ένα από τα όπλα του για να επιβιώσει- αλλά στην ίδια του την ύπαρξη. Ανέναντι σε αυτή τη βία επιλέγουμε να μη μείνουμε σιωπηλοί θεατές και για αυτό το λόγο το κράτος και οι μηχανισμοί του μας επιτίθενται. Τα ξημερώματα της Πέμπτης 11 Οκτώβρη γίνονται αντιληπτοί από συντρόφους 20 φασίστες στην πλατεία των Υψηλών Αλωνίων, στην ψησταριά «Ψηταλώνια» που ανήκει σε χρυσαυγίτη. Εξοπλισμένοι με κράνη, πτυσσόμενα γκλοπ και αλυσίδες κινήθηκαν με επιθετικές διαθέσεις προς την κατάληψη του "Μαραγκοπουλείου". Αντιφασίστες και αντιφασίστριες έσπευσαν προς την κατάληψη, αναχαίτισαν την πορεία τους και τους εκδίωξαν από την περιοχή. Ώρες μετά το περιστατικό προσάγονται 9 σύντροφοι και συντρόφισσες σε άσχετη ώρα και σημεία. Μετά από πολύωρη κράτηση, οι 5 συντρόφισσες αφήνονται ελεύθερες ενώ στους 4 συντρόφους αποδίδονται με άνωθεν πολιτική παρέμβαση βαριές κατηγορίες κακούρηγματικού χαρακτήρα μετά από μεθοδευμένες (αλλά ανυπόστατες) καταθέσεις τεσσάρων φασιστών (τα εν λόγω τσογλάνια δήλωσαν σαν τόπο κατοικίας τα γραφεία της χρυσής αυγής) ενώ αφήνεται ανοικτό το ενδεχόμενο της προφυλάκισης. Τις μέρες που ακολουθούν ξεχύνεται στην πόλη ένα κύμα αλληλεγγύης με πορείες, καθημερινή παρουσία έξω από την αστυνομική διεύθυνση Αχαΐας, μικροφωνικές, κατάληψη τηλεοπτικού σταθμού και μοιράσματα κειμένων. Οι σύντροφοι τη Δευτέρα 15 Οκτώβρη μετά από πέντε μέρες κράτησης αφήνονται τελικά ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους.

Περίπου δέκα μέρες νωρίτερα στις 30 Σεπτέμβρη οι μπάτσοι επιτίθενται σε αντιφασιστική μοτοπορεία που ήταν σε εξέλιξη στο κέντρο της Αθήνας. Με μεγάλης έντασης βιαιότητα ρίχνουν τους συντρόφους από τις μηχανές, τους ξυλοκοπούν και συλλαμβάνουν 15 άτομα. Τους οδηγούν στη Γ.Α.Δ.Α. όπου τους υποβάλλουν σε πρωτοφανή βασανιστήρια με πιο ακραία τη χρήση taser, ένα εξαιρετικά επικίνδυνο όπλο που κάνει ηλεκτροσόκ στο θύμα και προκαλεί νευρο-μυϊκή παράλυση και εγκαύματα. Μετά από αρκετές μέρες κράτησης αφέθηκαν ελεύθεροι με βαριές κατηγορίες και εγγυήσεις που άγγιξαν συνολικά τα 45.000€.

Εμείς επιλέγουμε συνειδητά να στεκόμαστε δίπλα σε όσους πολεμούν το φασισμό με κάθε μέσο. Όχι όμως από κάποιο αίσθημα φιλανθρωπίας, ούτε εκ του ασφαλούς μέσα από κομματικά δελτία τύπου. Αυτό που μας ενώνει είναι ο καθημερινός αγώνας ο οποίος δεν στοχεύει απλά σε έναν κοινό εχθρό, αλλά έχει σαν κοινή επιδίωξη την δημιουργία ενός κόσμου βασισμένου στην ελευθερία και την αλληλεγγύη.

"την ώρα που θα γέφτει το τελευταίο καδρόνι
ηέρα μακριά ανεμίζουν πουδιιά
βάλτε τα χέρια στις άδειες τρέτες σου
άνοιξε βήμα μη νοιαστείς για την ώρα
άνοιξε το στόμα σου ζύγνα τους
ένοικους της γης
βάλτε νόγια και δική σου μουσική
ξηλαρυχιάσου με την αχριοφωνάρα σου
- Η ζωή -
Σεν είναι ένα κλειστό ταξίδι
που ήταν
α-α-αταξίδευτο."

Από τις ηρώσεις. Για την απελευθέρωση του κόσμου."